

Това даде друга насока на мислитѣ у Запетаиката. Той извади часовника. Бѣше 7 1/2. Помисли си, че въ кѣщи вече отдавна го чакатъ и дори се чудятъ за това необикновенно закъснение.

„А тѣ съвсемъ нищо не знаятъ, нито дори на умъ може да имъ дойде“. И пакъ въ гърдитѣ му трепна възторжена гордостъ и радостно желание да заговори за себе си, за паметника предъ близки. Да види жената и дъщеря си Сийка, онѣмѣли при вестъта за паметника, да ги види, прегърне, да ги замае.

— Много закъснѣхъ тая вечеръ... Я да вървимъ че жената чака въ кѣщи... ще се безпокои,—отново радостенъ каза той на Иванова. Тѣ бѣха останали сами. Тръгнаха по-бърже къмъ кѣщи.

III.

Когато Запетаиката влѣзна въ кухнята и се отпусна уморено на миндерчето, поиска да ги види, ей така, както не подозиратъ нищо и после, като имъ съобщи внезапно за статуята си, да изпие съ очи тѣхното очудване. Но тоя театраленъ ефектъ не му се удаде напълно. Майка и дъщеря го гледаха съ уплаха и скръбъ.

Новината бѣ дошла преди него въ кѣщи. Въ университета. Сийка бѣ чула за паметника, издигнатъ, както се изрази единъ студентъ, като насмѣшка надъ нищожеството на безобидния чиновникъ.

И всички студенти и студентки се смѣха, шегуваха се и критикуваха разпалено. Нѣкой предложи да отидатъ въ градината и заедно съ другитѣ отиде и Сийка. Весело ѝ бѣше и тя безгрижно се смѣеше. Когато видя статуята, тя изтрѣпна и бѣ така силно поразена, че неволно извика — „татко!“ — съ гласъ въ който трептѣше и плачъ и изненада и обиди.